

ע"פ 2404/04/16 - עדי לוי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

11 יולי 2016

עפ"ת 2404-04-16 לוי עדי נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט אילן ש' שילה, סג"נ

המערער עדי לוי

נגד

המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה (כב' השופטת ר' וקסמן) מיום 8.3.16 שבה דחה בית המשפט את בקשת המערער לבטל פסק דין שנתן נגדה בהעדרה ביום 16.6.16. בפסק הדין הרשיע בית המשפט את המערער, בהעדרה, בעבירה של נהיגה במהירות מופרזת 154 קמ"ש במקום שבו המהירות המותרת היא 100 קמ"ש, כשהעבירה נעברה ביום 22.7.12, וגזר עליה 45 ימי פסילה בפועל, 2 חודשי פסילה על תנאי וקנס 1,400 ₪.

בבקשתה לביטול פסק הדין טענה המערער:

- א. המערער לא קיבלה זימון כדין למשפט כלל. אישור מסירה שהגיש התובע הוחזר בציון "לא נדרש".
- ב. העבירה שיוחסה למערער איננה עבירת קנס, שעל כן לא חלה עליה תקנה 44 בתקנות סדר הדין הפלילי המאפשרת לקבל אישור מסירה אף בלא חתימת הנאשם.
- ג. טענת התיישנות: חלפו יותר מ 3 שנים ממועד העבירה, כשתקופת ההתיישנות ממועדה ועד להגשת כתב אישום או עד משלוח הזמנה בגינו היא 4 חודשים ממועד העבירה.
- ד. נגרם למערער עיוות דין שכן הייתה לה סיבה מוצדקת לאי התייצבותה, והיא כופרת בכתב האישום. יתר על כן, העונש חמור במיוחד נוכח הותק בנהיגה של המערער, עברה שאינו מכביד, הזמן הרב שחלף ממועד העבירה והעונש שנגזר.

המשיבה התנגדה לבקשה, טענה כי המערער זומנה כדין ואף צירפה אישור מסירה מיום 11.9.12, דהיינו בתוך תקופת ההתיישנות.

בהחלטה מפורטת ומנומקת היטב דחה בית משפט קמא את טענות המערער.

בית המשפט בחן את אישור המשלוח בדואר רשום, המציין כי דבר הדואר התקבל למשלוח ביום 3.9.12, ונמסר ליעדו

בישוב בית עזרא בתאריך 11.9.12. כן צורף פלט משטרי בדבר משלוח ההודעה בדואר רשום לכתובתה של המערער. לפיכך נדחתה טענת המערער להתיישנות.

אשר לטענה לאי קבלת ההזמנה: בית המשפט עמד על כך שההזמנה לדין הוחזרה בציון "לא נדרש". בית המשפט ציין כי בשורה ארוכה של פסקי דין קבעו בתי המשפט המחוזיים כי תקנה 44א בתקנות חסד"פ חלה גם על עבירה שאינה עבירת קנס, וזאת שלא כמו החלטה בודדת שהביאה המערער (עפ"ת מח' ב"ש 20102-08-11). בית המשפט הוסיף כי המערער לא הצליחה להרים את הנטל שסיבת אי המסירה היא בכך שלא דרשה את דבר הדואר.

בית המשפט הוסיף ומצא כי אין בטענתה הסתמית של המערער שהיא כופרת בעבירה די לקביעה כי שפיטתה שלא בפניה עלתה כדי עיוות דין. גם העונש שהוטל על המערער נמצא במתחם הענישה ואינו מכביד, אף התחשב בעברה, הכולל עבירה של נהיגה במהירות מופרזת שעברה המערער ביום 28.11.12.

לפיכך דחה בית משפט קמא את הבקשה לביטול פסק הדין.

בכתב הערעור ובטענותיו לפני חזר ב"כ המערער על טענותיו בבית משפט קמא ופירט אותן. ב"כ המשיבה חזר והשיב לטענות. אדון בטענות אלו עתה:

א. טענות ההתיישנות והעדר מסירה

הסניגור טוען כי העבירה, שהחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב, התיישנה מכוח הוראות ס' 239א (ב) בשילוב עם הוראת ס' 225א (א1) בחסד"פ, הקובעות כי אם לא נשלחה לחשוד בביצוע העבירה הזמנה לחקירה, או הודעה על ביצוע העבירה, תוך 4 חודשים מיום העבירה, לא יוגש בגינה כתב אישום ולא תומצא בעניינה הזמנה למשפט. לטענתו תקנה 44א בחסד"פ, הקובעת חזקת מסירה, אינה חלה על משלוח הזמנה לדין בעבירה שעניינה הזמנה לדין, להבדיל מהזמנה לדין כאשר נאשם מבקש להישפט. הסניגור טוען כי בענייננו לא עמדה המשיבה בנטל להוכיח ששלחה את ההודעה כלל.

המשיבה מסכימה כי כאשר מדובר בעבירה שהראיה לה היא צילום הרכב, חלה חובה להזמין לשלוח הודעה על העבירה תוך 4 חודשים ממועדה. אולם, לטענת המשיבה הודעה כאמור נשלחה תוך 4 חודשים. יתר על כן, בעוד שהמערער מסתמכת על פסק דין אחד של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (ועל פסק דין נוסף של אותו בית משפט) הציגה המשיבה לפסקי דין שיצאו לאחר מכן, מבתי המשפט המחוזיים במרכז ובחיפה, שמהם עולה שתקנה 44א אכן חלה על מקרה כגון זה שלפנינו. גם בית המשפט העליון נזקק לסוגיה דנן וברע"פ 3202/16 אבי בן נחום נ' מ"י (18.5.16), מפי כב' השופט א' שהם, מצא כי תקנה 44א חלה גם על עבירת מהירות שבגינה נמסרה הזמנה לדין. כדברי בית המשפט לאחר הבאת ס' 239א בחסד"פ:

"עינינו הרואות, כי חזקת המסירה, הקבועה בסעיף 44א לתקסד"פ, חלה הן על עבירות קנס, והן על 'עבירה לפי פקודת התעבורה או לפי התקנות לפיה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמה לתאונת דרכים שבה נפגע אדם או ניזוק רכוש'. בהתאם לכך, חלה חזקת המסירה גם על העבירה שיוחסה למבקש, קרי, עבירה של נהיגה מעל המהירות המותרת, בניגוד לתקנה 54א (א) לתקנות התעבורה (ראו, לעניין זה, רע"פ 10319/07 פדידה נ' מדינת ישראל (17.12.2007); רע"פ 9692/09 הבר נ' מדינת ישראל

(12.1.2010); ורע"פ 7789/14 זחאיכה נ' מדינת ישראל (1.12.2014).

(שם, פסקה 9)

עיון במסמכי המסירה מעלה ללא צל של ספק שההודעה על העבירה וההזמנה לדין אכן נשלחה למערערת. המערערת טוענת כי המסמך היחיד להוכחת המשלוח היה "פלט דותן", אך כפי שהראתה המשיבה פלט זה לא היה אלא בבחינת תוספת למסמכים אחרים המלמדים על משלוח ההודעה וההזמנה. כך הציגה המשיבה את אישור הדואר לקבלת דבר הדואר הרלוונטי למשלוח ביום 3.9.12, ואישור נוסף שזה הגיע ליעדו ביום 11.9.12 (הכול בתוך 4 חודשים ממועד ביצוע העבירה).

די באלו לדחיית הטענות להתיישנות ולאי מסירה (כאשר ההודעה וההזמנה לדין הגיעה לתעודתה אלא שהמערערת בחרה שלא ליטול אותה מבית הדואר).

ב. טענה לעיוות דין ולחומרת העונש

ככול שהטענה לעיוות דין נובעת מאמירה סתמית של המערערת, במהלך הדיון לפניי, כי לא היה נהגה ברכב אלא אימה, הרי שזו טענה שאינה מפורטת, שנטענה רק בשלב הערעור וללא תימוכין כגון תצהיר האם. די בכך לדחייתה.

ככול שהטענה עוסקת בעונש שהוטל על המערערת, סבורני שהעונש נמצא במתחם הענישה הנכון, ולא מצאתי כי יש בו כדי לגרום לעיוות דין. איני רואה מקום להתערב בשיקול דעתו של בית משפט קמא באשר לשיעור העונש.

לפיכך החלטתי לדחות את הערעור.

על המערערת להפקיד את הרישיון במזכירות בית משפט קמא תוך 24 שעות. המשיבה תידע את המערערת לאלתר.

ניתן היום, ה' תמוז תשע"ו, 11 יולי 2016, בהעדר המערערת שלא התייצבה ובנוכחות ב"כ המשיבה עו"ד ר' גרובס.

**אילן ש' שילה, שופט
סג"ן**